

Sygn. akt: I C 15/22 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2022 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sylwia Piasecka
Protokolant:	p.o. protokolanta sądowego Ilona Szczepańska

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2022 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.

przeciwko A. Z.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 15/22

UZASADNIENIE

Powód – (...) 2 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, złożył pozew przeciwko A. Z. o zapłatę kwoty 542,70 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez stronę pozwaną z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (wierzyciel pierwotny) w dniu 22 maja 2018 roku umowy pożyczki o numerze (...). Podkreślił, że zawarta pożyczka spełniała wymogi ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim. Powód zaznaczył, że pomimo precyzyjnie ustalonych w umowie zasad zwrotu pożyczonej kwoty, strona pozwana nie wywiązała się z warunków umowy i nie spłacała zobowiązania.

Powód podniósł, że strona pozwana złożyła wniosek o zawarcie umowy pożyczki za pośrednictwem platformy internetowej (...)pl. (...) wybraniu wnioskowanej kwoty pożyczki oraz okresu trwania umowy strona pozwana dokonała rejestracji indywidualnego konta, tzw. (...). Dane osobowe oraz numer konta bankowego pożyczkobiorcy zostały potwierdzone za pomocą jednorazowej opłaty rejestracyjnej w wysokości 0,01 zł, dokonanej na konto bankowe pożyczkodawcy. Wskazał, że strona pozwana nie zawnioskowała o przedłużenie terminu do spłaty pożyczki ani nie dokonała w tym terminie całkowitej spłaty, dlatego też roszczenie stało się wymagalne dnia 21 czerwca 2018 roku.

Powód zaznaczył, że w dniu 28 sierpnia 2018 roku wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu od strony pozwanej wierzytelności na rzecz powoda. O fakcie tym pozwany został poinformowany pisemnym zawiadomieniem o cesji wierzytelności.

Powód podkreślił, że łączna wartość przedmiotowej wierzytelności, na dzień przygotowania pozwu wynosi 542,70 złotych, na która składa się kwota 300,00 złotych – suma niespłaconego kapitału udzielonej pożyczki, 160,29 złotych – suma odsetek karnych naliczonych przez wierzyciela pierwotnego od powstałego zadłużenia przeterminowanego w wysokości 14% w skali roku oraz dalsze odsetki naliczone od dnia następnego po dniu wymagalności roszczenia do dnia generacji pozwu oraz kwota 82,41 złotych tytułem pozostałej, niespłaconej części prowizji za udzielenie pożyczki naliczona zgodnie z warunkami umowy.

Pozwana – A. Z. przyznała, że zawarła umowę pożyczki, zakwestionowała jednak wysokość dochodzonego roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 maja 2018 roku, za pośrednictwem platformy internetowej (...) pozwana A. Z. złożyła wniosek o zawarcie umowy pożyczki. Po wybraniu kwoty pożyczki oraz okresu trwania umowy pozwana dokonała rejestracji indywidualnego konta za pośrednictwem tzw. (...) i następnie za pomocą jednorazowej opłaty rejestracyjnej w wysokości 0,01 zł uiszczony na konto bankowe pożyczkodawcy potwierdziła swoje dane osobowe oraz numer konta bankowego.

Na podstawie zawartej umowy z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., pozwanej przyznano pożyczkę w wysokości 300,00 złotych. Pozwana zobowiązała się do spłaty tej kwoty wraz z dodatkowymi kosztami w postaci prowizji za udzielenie pożyczki w wysokości 82,41 złotych, w terminie do dnia 21 czerwca 2018 roku.

Pozwana – A. Z. nie miała wpływu na treść postanowień umowy (przyznane).

dowód z innych wniosków dowodowych: wydruk umowy pożyczki z dnia 22 maja 2018 roku k. 17 – 22, opłata rejestracyjna k. 23.

Pozwana – A. Z. nie zawnioskowała o przedłużenie terminu do spłaty pożyczki ani nie dokonała w tym terminie całkowitej spłaty, dlatego też roszczenie stało się wymagalne dnia 21 czerwca 2018 roku.

przyznane

W dniu 28 sierpnia 2018 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacyjnych, na podstawie której powód nabył wymagalne, nieprzedawnione, nieobciążone prawami osób trzecich wierzytelności pieniężne szczegółowo określone w papierowej wersji Załącznika nr 3 do umowy, sporządzonego według stanu na jeden dzień przypadający przed dniem zawarcia umowy (dzień rozliczenia), zwane dalej wierzytelnościami, w stosunku do osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej, zwanych dalej dłużnikami.

dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 28 sierpnia 2018 roku k. 10 – 14.

Powód – E. D. 2 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w dniu 24 października 2018 roku sporządził wezwanie do zapłaty z ostrzeżeniem o możliwości przekazania dłużnika do rejestru dłużników (...) adresowane do pozwanej – A. Z..

Pozwana – A. Z. nie otrzymała żadnej informacji o przejęciu jej wierzytelności przez powoda, jak również wezwania do zapłaty (przyznane).

dowód z innych wniosków dowodowych: wydruk wezwania do zapłaty k. 15.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W toku niniejszego procesu pozwana – A. Z. zakwestionowała wysokość dochodzonego roszczenia twierdząc, że nie wie jak kwota dochodzona pozwem została wyliczona. Ponadto wskazała, że nie otrzymała żadnej informacji, że jej zobowiązanie zostało zbyte na inny podmiot.

Wobec powyższego strona powodowa winna udowodnić nie tylko zasadność, ale również wysokość określonej wierzytelności. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradyktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradyktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

Zgodnie z treścią art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tj. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550,00 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

Przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są, po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków. Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie.

Zatem, w procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki, powód jest zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Biorący pożyczkę powinien zaś wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, przy czym obie strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Zgodnie natomiast z treścią art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wówczas wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w tym również roszczenie o zaległe

odsetki. Podkreślić należy, że warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. Aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 1999 r., III CKN 423/99, Biul. SN 2000, nr 1, s. 1).

W przedmiotowej sprawie powód celem wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia przedłożył umowę przelewu wierzytelności z dnia 28 sierpnia 2018 roku, umowę pożyczki z dnia 22 maja 2018 roku i wezwanie do zapłaty z dnia 24 października 2018 roku.

W ocenie Sądu, z treści przedłożonej umowy cesji bezspornie wynika jedynie, że powód zawarł z poprzednikiem powoda w dniu 28 sierpnia 2018 roku umowę przelewu wierzytelności. Nie wynika jednak z tej umowy jakie konkretne wierzytelności zostały przeniesione na stronę powodową, w szczególności nie wymieniono w niej wprost żadnej wierzytelności wobec pozwanej – A. Z.. Umowa ta bowiem określa jako swój przedmiot – wymagalne, nieprzedawnione i nieobciążone prawami osób trzecich wierzytelności pieniężne, szczegółowo określone w papierowej wersji Załącznika nr 3 umowy, sporządzonego według stanu na dzień przypadający przed dniem zawarcia umowy.

Powód nie przedłożył natomiast ani załącznika nr 3, ani nr 4, który zawierał spis wierzytelności w formie plików E. zabezpieczonych hasłem na płycie CD oraz za pośrednictwem poczty e-mail, które

W konsekwencji, w ocenie Sądu, powód nie wykazał czy przedmiotowa wierzytelność w takiej konkretnej wysokości faktycznie przysługiwała poprzednikowi prawnemu powoda. Tym bardziej, że pozwana – A. Z. kwestionowała wysokość dochodzonego roszczenia. Zatem, to na stronie powodowej spoczywał ciężar wykazania, że wierzytelność w takiej konkretnej wysokości mu przysługuje.

Powód nie wykazał również aby informował pozwaną o nabyciu wierzytelności od pożyczkodawcy, jak również aby wezwanie do zapłaty z dnia 24 października 2018 roku faktycznie zostało skutecznie doręczone pozwanej. Nie przedłożył on bowiem w tym zakresie żadnego materiału dowodowego, w szczególności potwierdzenia wysłania czy też odbioru tej korespondencji. Niewątpliwym natomiast jest, że z niekwestionowanych przez powoda wyjaśnień pozwanej wynika, że dopiero z pozwu dowiedziała się o tym, że jej wierzytelność została zbyta na inny podmiot.

Wobec powyższego, skoro powód nie sprostął ciężącemu na nim na podstawie art. 6 k.c. obowiązkowi udowodnienia twierdzeń, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki prawne i nie przedstawił dokumentów, z których wynikałoby istnienie i wysokość przysługującego mu względem pozwanej A. Z. roszczenia, to jego żądanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Dlatego też Sąd oddalił powództwo w całości.